HỒI THỨ SÁU MƯƠI HAI

VỎ QUÝT MÓNG TAY

Bài đã chia ra, bao nhiêu cặp mắt đều sáng rực...

Một sòng bài chỉ có hai tay, số vốn to tát, cách đánh lạ lùng, hai đối thủ đều lợi hại...

Trầm Lãng vẫn mỉm cười điềm đạm...

Hai tay hắn dỡ bài : bảy nút!

Cây bài trung bình, không lớn, không nhỏ.

Trầm Lãng úp bài xuống, hơi nghiêng mặt qua bóng tối nhìn Khoái Lạc Vương...

Khoái Lạc Vương chầm chậm hai tia mắt xanh rờn, sắc mặt không thay đổi.

Qua một giây, Khoái Lạc Vương đẩy ra một đống bạc bằng bàn tay thật dịu, thật vững, và nói chầm chậm :

- Thêm một vạn lượng !

Một vạn lượng. Số bạc không phải nhỏ, phải chăng bài ông ta có từ tám nút trở lên ?

Hay là muốn đánh phủ đầu ? Muốn "hù" đối phương chơi ?

Trầm Lãng đếm một xấp ngân phiếu :

- Xin thêm một vạn năm trăm ngàn lượng nữa !

Khoái Lạc Vương nói mau :

- Hay lắm, thêm ba vạn lượng !

Ba vạn lượng !

Không một chút do dự mà "tố" ba vạn lượng, xem chừng không phải là lối "tháu cáy" rồi, nhất định không phải là bài nhỏ.

Mà bảy nút của Trầm Lãng, bảy nút chỉ là nút trung bình...

Trầm Lãng chầm chậm đưa tay ra sửa soạn cuốn bài để bỏ, nhưng thoáng qua, hắn lại đổi ý!

Không một lý do nào giải thích được sự đổi ý ấy, thay vì đẩy bài bỏ, Trầm Lãng lại đẩy ra một xấp ngân phiếu :

- Ba vạn lượng, tôi theo. Lật bài !

Khoái Lạc Vương nhìn mặt Trầm Lãng chứ không nhìn bài, miệng nói ngay :

- Các hạ thắng !

Trầm Lãng nói :

- Nhưng tôi chỉ có bảy nút !

Khoái Lạc Vương làm thinh lật ngửa bài mình : một nút !

Nhiều tiếng thở phào chung quanh !

Một nút mà dám đánh như thế, bảy nút mà dám bắt như thế, quả là đôi bên đều gan mật cùng mình.

Trầm Lãng thắng bàn đầu. Thắng một cách được kể như sáng sủa, phải chăng đây là gút chính của sự thắng bại toàn cục ?

Mắt Nhiễm Hương sáng lên. Nàng chúm chím cười!

Bàn thứ hai được chia ra...

Trầm Lãng dỡ hé bài thấy hai con bạc và một con xám. Chín nút !

Rõ là hạnh vận!

Thể lệ đánh bài cào ở vùng này, chín nút thường, kể như ăn chắc, nó chỉ thua có ba con xám thôi. Nhưng cây bài Trầm Lãng đã có một con xám rồi, đối phương rất khó mà có ba con xám.

Như vậy, hoà hoặc thắng chứ rất ít, hay nói rằng rất khó thua.

Trầm Lãng ngó Khoái Lạc Vương với cái mỉm cười cố hữu...

Khoái Lạc Vương ngồi im, mặt không lộ vẻ gì, tay không động đậy.

Lão ta có hơi sợ rồi chăng ?

Trầm Lãng suy nghĩ rất nhanh. Hạnh vận đã tới rồi!

Không nên đánh lớn làm cho đối phương sợ sệt, nhưng cũng không nên đánh nhỏ làm cho đối phương nghi ngờ.

Phải lừa một đòn trí mạng.

Trong cái vắng lặng như cõi chết, Trầm Lãng lên tiếng :

- Thêm một vạn năm trăm ngàn.

Con số không nhiều không ít, con số đưa thật là phải chăng...

Trầm Lãng cố làm cho đối phương không mò được mấu chốt, phải làm cho đối phương cảm thấy mình hơi sợ...

Suy nghĩ một lúc, Khoái Lạc Vương mới nói :

- Thêm ba vạn.

Trầm Lãng cười thầm. Lão đã mấm vô mòng rồi!

Rờ rờ lưng bài bóng loáng, Trầm Lãng cố ý trầm ngâm :

- Ba vạn ?...Thêm năm vạn.

Khoái Lạc Vương lại do dự, y như đã cảm thấy mình đi gần cạm bẫy.

Cuối cùng lão ta nói :

- Thêm năm vạn nữa !

Trầm Lãng cảm nghe nhiều hơi thở dồn dập chung quanh...

Bây giờ đối phương đã đi sâu rồi !

Có thể đánh rốc một đòn quyết liệt. Nhưng không nên kết thúc nặng quá như thế...

Tới mức đó đã đủ rồi. Đủ để đập tà mũi nhọn của đối phương. Còn nữa, còn nhiều ván kế tiếp, không có gì phải vội.

Trầm Lãng mỉm cười :

- Năm vạn lượng, tôi theo !

Khoái Lạc Vương gật đầu :

- Hay lắm !

Bài được dỡ lên..

Phía Khoái Lạc Vương là ba lá "xám"!

Một cây bài hi hữu.

Mấy tiếng thở ra...

Mấy tiếng vỗ tay nhè nhẹ...

Trầm Lãng gần như không nghe thấy. Cho người vào bẫy, nhưng cuối cùng chính mình lại sa bẫy !

Một ván bài mà đứng về phía Trầm Lãng, coi như thảm bại.

Cuộc diện hoàn toàn thay đổi. Khoái Lạc Vương đã chiếm thượng phong.

Trầm Lãng đã phải mấy ván gian nan mới được hơn mười vạn, bây giờ tất cả đã đổ ra.

Bây giờ muốn thắng, phải hết sức cẩn thận, hết sức dè dặt đề phòng.

Cần phải đưa lưng chịu đánh...Một sự chịu đựng gian nan.

Biết có còn cơ hội nữa không ? Và nếu có cũng không còn nắm chắc.

Quả thật suốt cả thời gian sau, Trầm Lãng hết sức chật vật, nhiều ván biết thua cũng cứ phải theo, nhiều ván chắc ăn cũng không dám ăn đúng mức...

Luôn cả bao nhiêu ván, bị thua luôn hai vạn năm ngàn lượng nữa...

Có ván biết chắc bài Khoái Lạc Vương không hơn năm nút, trong khi bài mình tám nút, Trầm Lãng vẫn không theo...

Bên ngoài ai cũng thấy Trầm Lãng đã hoàn toàn dao động, không còn nắm chắc được cơ hội, không còn một chút tự tin...

Cũng may, sau đó được một cây chín nút, Trầm Lãng được lại ba vạn năm ngàn lượng, vốn lần lần tăng lại...

Nhưng kế đó lại bị Khoái Lạc Vương cầm ba nút đánh phủ đầu bảy nút, Trầm Lãng phải mím môi chịu thua...

Bài vẫn tiếp tục đi qua, mắt Khoái Lạc Vương càng lúc càng sáng, mọi người chung quanh ai cũng mải mê theo dõi, quên cả mệt mỏi, riêng Trầm Lãng thì đã lừ đừ ngó thấy.

Hắn đã chịu đòn quá nặng.

Những ván bài bây giờ không còn nhiều đợt "tố" nữa, vì Trầm Lãng ít khi quật lại, chỉ uể oải theo xuôi một rơi đầu...

Ván thắng thì ít mà ván thua thì nặng...

Bây giờ Khoái Lạc Vương lại xoa tay, đánh cú đầu ba vạn lượng.

Trầm Lãng xem bài thật lẹ, hai lá bảy và một lá chín, nhưng hắn chỉ hé lên là để xuống, ba cây bài in như là có sức nặng nghìn cân...

Hai lá bảy và một lá chín, ba nút : bài đi vào cửa chết !

Nhìn vẻ mặt lừ đừ của Trầm Lãng, nhìn cách hé bài thật mau đó, và nhìn tia mắt như hai mũi dùi xoi thủng ruột gan đối phương của Khoái Lạc Vương, những người ngồi quanh đều vì Trầm Lãng mà lo lắng : cách xem bài của Trầm Lãng, những tay già dặn không ai không thấy đó là cây bài rất nhỏ, bốn nút là cùng...

Thực tế thì lại nhỏ hơn, hai cây bảy và một cây chín, chỉ có ba nút !

Một cây bài mà sáu cửa thua, chỉ có hai cửa thắng !

Nhưng đối phương đâu phải dại để cho thua, trong khi số vốn đôi bên chênh lệch một trời một vực.

Riêng Nhiễm Hương thì gần như không còn thở nữa.

Khoái Lạc Vương gằn tay nhắc lại :

- Thêm ba vạn !

Trầm Lãng lừ đừ đếm số ngân phiếu :

- Xin thêm ba vạn nữa !

Khoái Lạc Vương nói liều :

- Thêm ba vạn !

Từ tiền chết năm nghìn lạng, chỉ qua mấy tiếng đã vọt lên chín vạn năm ngàn. Mọi người xem đều rướn mình lên...

Tim Nhiễm Hương chực vọt ra ngoài...

Nàng biết số vốn trong tay Trầm Lãng chỉ còn sáu bảy vạn, nàng muốn kêu lên : Trầm Lãng, liệu bài không khá thì bỏ đi, còn sáu bảy vạn, ít nhiều cũng có hy vọng có cơ gỡ lại...

Trầm Lãng chầm chậm đếm xấp ngân phiếu còn lại và đẩy ra tất cả :

- Thêm ba vạn và thêm ba vạn năm ngàn!

Nhiễm Hương muốn kêu lên, nhưng nàng lại mỉm cười : nhất định cây bài trong tay Trầm Lãng lớn lắm, nếu không thì không bao giờ hắn lại dám buông tay như thế !

Giá mà nàng thấy được cây bài ba nút của Trầm Lãng thì chắc nàng ngất xỉu.

Tia mắt của Khoái Lạc Vương lại nhọn hoắt hơn bao giờ hết, y như muốn xoi thủng tim đen Trầm Lãng.

Trầm Lãng ngồi yên như một con cọp "chịu đèn"...mặc tình cho đối phương quan sát.

Khoái Lạc Vương mỉm cười :

- Đánh phủ đầu không nổi bản toà đâu, công tử nhiều nhất chỉ là bốn năm nút.

Trầm Lãng mỉm cười :

- Thật vậy sao ?

Khoái Lạc Vương bồi thêm :

- Bản toà đoán là đúng, nhất định không hơn sáu nút.

Trầm Lãng vẫn cười, nhưng nụ cười cũng lừ đừ :

- Thế Vương gia tại sao lại không đánh ? Chẳng lẽ Vương gia chỉ có một hai nút thôi ư ?

Khoái Lạc Vương hừ một tiếng nho nhỏ và vỗ mạnh tay...

Từ phía sau hai gia nhân khiêng ra một chiếc rương, Khoái Lạc Vương đổ rốc ra và nói :

- Đánh thêm chín mươi vạn lượng !

Những người ngồi xem gần như bị bắn tung lên...

Chu Thiên Phú đã tỉnh lại và đã cùng Long Tứ Hải đứng dựa lan can, mắt nhìn trừng trừng không nháy...

Trầm Lãng mỉm cười, mấy ngón tay cứ đưa qua đưa lại trên lưng bài bóng loáng...

Khoái Lạc Vương giục :

- Sao ? Không dám theo à ?

Trầm Lãng cười :

- Hồi nãy tôi quên hỏi, nếu số vốn không còn đủ theo là thua hay sao ?

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Không còn đủ bạc à ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Vương gia nên biết ở đây không ai mang theo mình đến chín mươi vạn lạng cả!

Tia mắt Khoái Lạc Vương y như tia mắt chim mèo nhìn xoáy vào mặt Trầm Lãng :

- Tuy không có bạc mặt, nhưng cầm thế cũng được...

Trầm Lãng cười lớn :

- Cho dù đại phú như vị Chu huynh đây, những vật báu mang theo mình cũng không tới chín mươi vạn lượng, huống chi tại hạ là lãng tử, làm sao có gì xứng đáng ?

Khoái Lạc Vương cười, giọng cười khô khốc :

- Người khác thì không có vật đáng giá chín mươi vạn lượng, nhưng Trầm công tử thì có dư !

Trầm Lãng nhướng mắt :

- Tôi có ?

Và hắn vụt cười khan :

- Có phải Vương gia muốn nói đến sinh mạng của tôi chăng ?

Khoái Lạc Vương nói :

- Sinh mạng của túc hạ mà chỉ trị giá chín mươi vạn lượng à ? Túc hạ định giá mình thấp quá vậy ?

Trầm Lãng hỏi :

- Chứ tại hạ đâu có vật chi ?

Khoái Lạc Vương buông hai tiếng gọn lỏn :

- Ngón tay !

Trầm Lãng gặng lại :

- Ngón tay ?

Khoái Lạc Vương gật nhẹ :

- Phải, mỗi một ngón tay của túc hạ trị giá bốn mươi lăm vạn!

Trầm Lãng bật cười :

- Cho đến bây giờ tại hạ mới hay rằng ngón tay của mình lại có giá cao như thế!

Khoái Lạc Vương lạnh lùng :

- Nếu thắng thì tất cả bạc ở đây, bạc đang chất đầy một bàn này thuộc về túc hạ, còn nếu thua thì bản toàn chỉ chặt lấy của túc hạ hai ngón tay thôi !

Lão ta bật một tiếng cười như tiếng nẻ :

- Túc hạ có mười ngón tay, chặt bớt đi hai ngón tay thì có đáng là bao !

Hai người nói chuyện hết sức tự nhiên, nhưng đối với những kẻ chung quanh mỗi câu nói của họ y như một tiếng nổ, tất cả há mồm gióng tai nghe y như một cơn mơ khủng khiếp...

Có người ngồi như Trịnh Lan Châu, có kẻ đứng như Long Tứ Hải, Chu Thiên Phú...nhưng họ đều cảm thấy như đang chơi vơi giữa lưng chừng, lòng bàn tay rươm rướm mồ hôi...

Nhiễm Hương hai tay nắm chặt lan can, thân mình như nhẹ tựa lông, như nặng tựa đá...mắt đổ hào quang...

Trầm Lãng vẫn mỉm cười ngó Khoái Lạc Vương :

- Nếu Vương gia chặt ngón tay cái của tôi, thì trọn đời tôi không còn cầm kiếm được, nếu chặt ngón tay trỏ, ngón tay giữa, thì trọn đời không còn điểm huyệt được...chỉ hai ngón tay thôi, công dụng của nó không phải nhỏ!

Khoái Lạc Vương nói một cách điềm đạm :

- Nếu thấy chuyện không đáng như thế thì thôi, không đánh !

Trầm Lãng nhìn Khoái Lạc Vương bằng tia mắt ngời ngời :

- Không, tôi đánh !

oOo

"Tôi đánh !" Chỉ hai tiếng bằng một giọng bình thường, nhưng mọi người chung quanh cảm nghe như tiếng sét nổ, tất cả đều gần như nín thở...

Khoái Lạc Vương cũng chừng như hơi rúng động, kêu lên :

- Túc hạ đánh !

Trầm Lãng mỉm cười :

- Đánh !

Khoái Lạc Vương vụt hỏi bằng giọng dữ dằn :

- Túc hạ mấy nút ?

Trầm Lãng nói :

- Không bao nhiêu, nhưng sẽ thắng !

Vẫn bằng đôi môi mỉm cười, Trầm Lãng nhẹ lật bài lên : ba nút !

Mọi người chung quanh đến bây giờ mới thở ra được...

Tuy là một nơi mà ai cũng cố giữ trang nghiêm, nhưng bây giờ cũng không làm sao tránh khỏi xao động...

Nhiễm Hương bủn rủn, nàng buông tay quỵ xuống hồi nào cũng không hay !

Hết rồi ! Như thế thì kể như hoàn toàn đã hết !

Trầm Lãng quả là một thằng điên !

Rõ ràng hắn chỉ có ba nút ! Hắn sẽ bị chặt tay !

Trong không khí xao động của mọi người, Khoái Lạc Vương ngồi trong bóng tối im rơ như pho tượng đá...

Thân hình lão ta không động đậy. Đôi mắt xanh rờn của lão ta như hai cái lỗ không...

Lão ta nhìn sững ba nút bài của Trầm Lãng và nói gằn từng tiếng một :

- Túc hạ chỉ có ba nút...tốt, chỉ có ba nút...

Đôi mắt trơ trơ không thần sắc của lão, không ai có thể đoán được lão đang mừng hay đang giận ?

Trầm Lãng vẫn mỉm cười :

- Phải, chỉ có ba nút !

Giọng Khoái Lạc Vương vụt trở lại dữ dằn :

- Tại sao túc hạ dám làm cái việc mạo hiểm như thế ?

Trầm Lãng cười :

- Tại vì tại hạ đoán đúng bài của Vương gia, nhất định không quá ba nút !

Khoái Lạc Vương cười nhạt :

- Làm sao đoán ? Đoán bằng cách nào ? Bản toà muốn nghe thử ?

Trầm Lãng nói :

- Thứ nhất, tại hạ đã bắt được cách đánh của Vương gia !

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Cách đánh thế nào ?

Trầm Lãng nói :

- Lúc Vương gia có bài lớn, thì tuyệt đối không bao giờ đánh gấp, đánh nóng, mà chỉ im lặng ngồi đợi đối phương vào tròng, nhưng nếu Vương gia bài nhỏ thì lại đánh thật mạnh, đánh thật dữ, làm cho đối phương sợ mà chạy !

Khoái Lạc Vương hơi bĩu môi :

- Hừ, còn gì nữa ?

Trầm Lãng nói :

- Vì thế mà tại hạ làm sẵn một cái thòng lọng...

Khoái Lạc Vương chớp mắt :

- Thòng lọng ?

Trầm Lãng điềm nhiên :

- Tại hạ cố ý đếm chậm số ngân phiếu, để cho Vương gia biết vốn của tại hạ không nhiều, cố cho Vương gia biết được chỗ yếu, vì người vốn ít không dám mạo hiểm khi chưa nắm chắc...cho dù biết Vương gia "tháy cáy", nhưng không có bằng cớ chắc chắn thì cũng chẳng dám theo...

Trầm Lãng mỉm cười nói tiếp :

- Huống chi, khi biết rõ bài của tại hạ không lớn thì chính là cơ hội mà Khoái Lạc Vương đánh đòn trí mạng !

Khoái Lạc Vương lạnh lùng :

- Và cơ hội đó là do túc hạ giăng ra ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Đúng, cách xem bài thật mau chóng chứng tỏ bài quá nhỏ, tại hạ đã cố làm thành một cái "tật", và thái độ trù trừ trong ván bài này đã làm cho Vương gia biết chắc bài không lớn của tại hạ...Quả thật, Vương gia đã đánh một đòn phủ chụp lên đầu, để cho tại hạ khủng khiếp bỏ bài!

Khoái Lạc Vương lạnh lùng :

- Túc hạ nắm chắc như thế à ?

Trầm Lãng cười :

- Nắm chắc một phần lớn !

Khoái Lạc Vương cười lạt :

- Bản toà không phải là xác chết, cách đánh lại không tuỳ lúc mà thay đổi hay sao ?

Trầm Lãng nói :

- Rất có thể thay đổi chứ, nhất là đối với một người cao bài. Nhưng mỗi người đều có một thói quen căn bản, trong một tình huống khẩn trương cấp bách, thì cái "thói quen" đó lại dễ lòi ra.

Khoái Lạc Vương bĩu môi :

- Tại sao bản toà lại không thể cố ý cho các hạ bắt cái "tật" ấy để đưa các hạ vào tròng ?

Trầm Lãng cười :

- Tự nhiên là có thể như thế, nhưng đến một mức độ cần thiết thì phải cộng thêm vấn đề mạo hiểm. Bất cứ một sòng bài nào cũng phải có vấn đề mạo hiểm, chỉ có điều trình độ mạo hiểm hơn kém khác nhau thế thôi !

Khoái Lạc Vương vùng cười lớn :

- Hay, hay...Vậy bây giờ túc hạ nghĩ rằng bài của bản toàn mấy nút ? Có lẽ các hạ nên tự lật xem !

Giữa tiếng cười sặc sụa, Khoái Lạc Vương đứng phắt lên quay vào trong...

Cho đến bây giờ, không ai đoán được bài của Khoái Lạc Vương lớn nhỏ, chưa ai đoán được Trầm Lãng thắng hay thua ?

Tất cả đều trố mắt nhìn theo dáng vóc tầm thước trong chiếc áo rộng lẩn vào và tiêu mất trong bóng tối mà từng trái tim đập nghe thình thịch...

Không lẽ bài của Khoái Lạc Vương nhỏ hơn ba nút ?

Không, không thể như thế !

Không phải chuyện của chính mình, mà những kẻ đứng xem chợt run khan...

Ai cũng muốn xem bài của Khoái Lạc Vương, nhưng không một ai dám ra tay!

Trầm Lãng mỉm cười :

- Vương gia đã đi rồi thì tại hạ xem bài vậy !

Câu nói chưa dứt thì một bàn tay từ phía sau ghế Khoái Lạc Vương thò ra dằn nhẹ lên mấy lá bài...

Mặt bàn làm bằng thứ gỗ thật cứng, thế nhưng bàn tay chỉ khẽ dằn ba lá bài xếp thẳng một hàng vụt lún triền xuống mặt bàn...

Chính bàn tay đó là bàn tay đã "Cách Sơn Đả Hổ" làm cho Hạ Nguyên Nguyên quỵ xuống, chính bàn tay đã xách cổ Tiểu Bá Vương ném bổng ra ngoài...

Tất cả mọi người cắm mắt nhìn bàn tay ấy, một bàn tay khô khốc như que củi, bàn tay không thấy một sợi gân...

Và một giọng nói nhọn hoắt tiếp theo :

- Các hạ không được xem bài !

Trầm Lãng mỉm cười :

- Tại sao ?

Người ấy nói :

- Ta đã xem rồi, bốn nút, lớn hơn bài của các hạ !

Trầm Lãng vẫn mỉm cười :

- Sao ? Thật thế à ?

Người ấy hỏi bằng một giọng hơi giận dữ :

- Các hạ không dám tin ta à ?

Câu hỏi bắn ra làm cho mọi người biến sắc...

Nếu Trầm Lãng nói một tiếng "không" thì đại sự lập tức phát sinh...

Gần đây danh tiếng của Trầm Lãng đã nổi vang nhưng dẫu sao, bằng vào số tuổi nhỏ nhoi ấy, làm sao xứng đáng là đối thủ với một danh gia hải ngoại ?

Huống chi, nếu một khi chuyện giao đấu xảy ra, thì đứng về phía Trầm Lãng mà nói, kế hoạch dự trù hoàn toàn gãy đổ.

Nhưng nếu không xem mà chịu nhận là thua, thì ai lại có thể chịu thua như thế ?

Tất cả mọi người bỗng đều vì Trầm Lãng mà quýnh lên...

Làm sao cho bàn tay kia dời khỏi mấy lá bài ?

Và dù cho có dời khỏi cũng không thể gỡ bài lên được một cách mau lẹ, vì ba lá bài ngà đã lún sâu vào mặt bàn liền triển vào mặt bàn cứng ngắt.

Trầm Lãng vẫn mỉm cười :

- Tại hạ vừa rồi đã chứng kiến võ công của các hạ, thật quả các hạ không thẹn là đệ nhất cao thủ bên cạnh Khoái Lạc Vương, nhưng không biết các hạ có nhận ra vật này là vật gì không nhỉ ?

Vừa nói Trầm Lãng dùng ngón tay vít chiếc đĩa nhỏ bằng sứ dùng để đựng bộ bài khi nãy...

Chiếc đĩa bay về phía người môn hạ Khoái Lạc Vương...

Trong lúc bất phòng vì câu chuyện chợt xoay qua hướng khác, người ấy đưa tay lên bắt chiếc đĩa, nghiêng qua lật lại xem và hỏi bằng một giọng giận dữ :

- Chiếc đĩa này có gì khác lạ chứ ?

Trầm Lãng cười lớn :

- Cái đĩa tuy không lạ, nhưng ba lá bài này lạ...

Giữa tiếng cười tiếng nói, bàn tay Trầm Lãng sờ nhẹ lên lưng ba lá bài và ba lá bài của Khoái Lạc Vương vụt bay lên...

Lấy tay ấn nhẹ làm cho ba lá bài lún sâu vào mặt bàn gỗ cứng đã là một chuyện xử dụng kình lực kinh người, nhưng vẫn còn tưởng tượng được, đến như việc sờ nhẹ lên lưng bài, làm cho ba lá bài dính khít trên mặt bàn bay lên một cách dễ dàng thì thật là một...huyền thoại !

Nhưng hiện tại đó là sự thật !

Ba lá bài đã theo sức tay rút lại của Trầm Lãng bay lên...

Nhiều tiếng xuýt xoa nổi dậy, tuy không ai dám vỗ tay reo hò buông lung, nhưng vẫn không kềm được những tiếng kêu tán thưởng...

Nhưng chiếc đĩa từ tay người ấy vụt bay ra...

Cộc...cộc...cộc...

Mấy tiếng khô khốc vang lên, chiếc đĩa chạm vào ba lá bài đang còn lơ lửng...

Ba lá bài ngà nát ra như phấn nhưng chiếc đĩa thì còn nguyên, chân lực của người ấy quả là siêu đẳng !

Nhiều tiếng kêu nho nhỏ lại nổi lên, nhưng lần này nặng mùi kinh hãi hơn là tán thưởng...

Giọng người ấy vẫn lạnh như băng :

- Bốn nút ăn ba nút, các hạ thua !

Trầm Lãng mỉm cười :

- Bốn nút thật sao ?

Hai bàn tay người ấy lại xoè ra hốt lấy xấp bài còn lại và y như miệng voi đớp lấy quả dừa, chỉ nghe "bụp" một tiếng, bộ bài bị nghiền vụn ra như cát !

Hai bàn tay ấy ung dung xoa nhẹ cho bụi rớt xuống bàn...

Bài của Khoái Lạc Vương mấy nút cũng không còn chứng cớ !

Người ấy cười nhạt :

- Ta nói bốn nút là bốn nút !

Trầm Lãng gật gù nói nho nhỏ :

- Đúng rồi, cho dù tại hạ không tin cũng vẫn phải tin !

Người ấy lạnh lùng :

- Như vậy là các hạ thua !

Trầm Lãng mỉm cười :

- Nhưng các hạ còn quên một việc...

Đã bị mấy bận bất ngờ, người ấy hơi lựng khựng :

- Việc...gì ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Việc này đây...

Nhanh như gió, tay phải Trầm Lãng xoè ra đập nhẹ trên mặt bàn, nơi chỗ ba lá bài của Khoái Lạc Vương bị lún khi nãy, một khoảng mặt bàn bị đứt ngon như cưa rọc, và bàn tay trái của Trầm Lãng đã luồn sẵn bên dưới bắt lấy mảnh bàn đưa lên trước mặt mọi người...

Nút bài ngà được khảm bằng sơn khô láng, nhưng khi bị ấn lút vào mặt bàn thì vẫn còn in dấu lại rất rõ ràng : một lá bảy, một lá chín và một lá năm...

Cây bài của Khoái Lạc Vương chỉ có một nút !

Bộ bài bị huỷ diệt, nhưng dấu hãy còn rành rành, người thuộc hạ Khoái Lạc Vương đứng trơ như chết...

Chứng cớ đó do chính hắn tạo ra!

Hai con mắt của hắn soi vào mặt Trầm Lãng như hai ngọn đèn xanh bất động...

Trầm Lãng nhìn hắn mỉm cười...

Thật lâu mới nghe tiếng thở phào của những kẻ chung quanh...

Và cũng thật lâu, mới nghe người thuộc hạ của Khoái Lạc Vương nói một câu xuôi xị :

- Được rồi, các hạ thắng !

oOo

Trong ván đó, Trầm Lãng ăn đúng một trăm vạn lạng bạc.

Bạc, một đống bạc ngộp mắt mọi người đã về cả tay Trầm Lãng.

Mặt trời từ phương Đông đã rọi sáng cả địa cầu.

Ngồi trên chiếc ghế rộng trong phòng riêng, Trầm Lãng duỗi thẳng tay chân thoải mái, môi hắn vẫn mỉm cười cố hữu nhưng không có vẻ gì đắc ý cả.

Nhiễm Hương nằm co trên giường ngó Trầm Lãng trân trân và nàng vụt bật cười :

- Công tử làm những chuyện quả là kinh khiếp, vừa rồi chỉ một chút nữa là tôi đứt hơi luôn!

Trầm Lãng cười :

- Muốn đứt nhưng chưa đứt thì có sao ?

Nhiễm Hương háy Trầm Lãng và cười :

- Mà tôi hỏi lúc đó công tử có nắm chắc mười phần không ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Trên đời này không có việc gì trọn được mười phần cả!

Nhiễm Hương thở hắt ra :

- Dù gì thì cũng đã thắng được rồi...

Liếc đống bạc trên bàn, Nhiễm Hương cười thật tươi :

- Bây giờ, công tử là...phú ông rồi. Một trăm vạn lạng, trên đời này rất ít người có được...

Và nàng lại hỏi luôn :

- Công tử biết một trăm vạn có thể làm được những gì không ?

Trầm Lãng hỏi :

- Làm được gì ?

Nhiễm Hương nhắm mắt lại và nói thật chậm :

- Mua lâu đài nè...lâu đài rộng lớn có thể chứa được tất cả già trẻ lớn bé ở thành Lan Châu này cũng được...Một trăm vạn có thể mua lương thực cho toàn tỉnh Cam Túc ăn suốt một năm chưa hết !

Nàng nhỏ nhẹ nói tiếp :

- Một trăm vạn có thể làm cho một ngàn nô bộ trung thành phản lại chủ nhân. Một trăm vạn có thể mua đứt trinh tiết của một ngàn người thiếu nữ !

Trầm Lãng mỉm cười :

- Một trăm vạn cũng có thể chưa làm được chuyện gì là đã tiêu mất hết !

Nhiễm Hương lắc đầu :

- Không, không có thể, công tử đem một trăm vạn lạng này quăng xuống Hoàng Hải, có lẽ ít nhất cũng có phân nữa người trong thành Lan Châu này phải nhảy theo.

Trầm Lãng mỉm cười :

- Có thể, có thể lắm !

Nhiễm Hương cười :

- Tôi hỏi công tử nha, bây giờ đã thắng một trận rồi làm sao nữa ? Chứ không lẽ ngồi đây đợi Khoái Lạc Vương tìm đến à ?

Trầm Lãng hỏi lại :

- Chứ tôi không thể đi tìm hắn à ?

Nhiễm Hương sửng sốt :

- Tìm hắn ?

Trầm Lãng cười và vụt kêu lên :

- Xuân Kiều cô nương, xin mời vào đi chứ !

Lần này thì tự Xuân Kiều xô cửa bước vào...

Cô ta cười cầu tài :

- Tiện thiếp đang định gõ cửa, không ngờ công tử lại hay trước...

Vietkiem.com